

Med blege fødder på zambisk grund...

Af Gitte Abrahamsen

Den 18. januar 2015 sagde jeg på gensyn til et lettere forfrosset Danmark og satte mig godt til rette i flysæde 29D på ruten Kastrup – Dubai – Lusaka. Min tunge backpackrygsæk, som lå trygt blandt rullekufferter i bagagerummet, var pakket med bl.a. pandelampe, mælkesyrebakterier, kloge bøger skrevet af kloge mennesker, tøj og sko, som fortjente en sidste chance, samt en god portion nysgerrighed. Da den store maskine vendte snuden mod himlen og lettede, var jeg ikke et sekund i tvivl om, at mit valg var det helt rigtige: At drage til Zambia og arbejde som frivillig idrætslærer på Northern Star Academy – en sports- og udviklingsskole for unge zambiere. I flere kilometers højde med Chicken Curry a la Emirates serveret foran mig, tyggede jeg på mine begrundelser for at drage ud i verden: Personligt tog jeg ikke af sted med forhåbninger om at finde opskriften på en bedre hverdag, et bedre liv. Ej heller havde jeg følelsen af at flygte fra noget – for hvorfor skulle jeg dog det? Nej, for mig handlede det såre simpelt om at tage et aktivt valg – at rive mig selv ud af den trygge Frederiksberg-kontekst for på ny at udfordre mig selv godt og grundigt. Farvel til en dagligdag med farveløst beton, kunstigt lys og behagelig trykthed, og hej til hvad der nu end ventede mig. Man må jo tro på, at det der kommer, det kommer – for det gør det som regel. Og med karamel budding og turbulens til dessert var eventyret begyndt. Afrika, kom frit frem! 😊

Efter en ganske fortrinlig rejse til luft og til lands i selskab med tålmodighed, afrikansk kultur og alt for lidt søvn, ankom jeg til Eventure Village, hvor jeg nu har befundet mig i 2 fantastiske måneder! Tiden er bogstavelig talt fløjet af sted, og har resulteret i, at mine bare fødder er blevet plantet bund solidt i den røde, zambiske lerjord og at mit fordøjelsessystem endelig er blevet venner med nye bakterier. Med sine mangotræer på størrelse med atomskyer, hunde med logrende haler, ufatteligt grønne bjergsider, højt-svævende ørne, glade ansigter og evige energi, er plottet her blevet mit nye paradys – mit nye hjem. Synet jeg møder hver dag er stadig som en kærlig mavepuster, hvorfor det er pokkers nemt at bevare en daglig taknemmelighed for at være landet med min tætpakkede rygsæk og blege krop netop her: Mit "brusebad" er et smukt og rustikt stenplateau, som leder ud til 26 grader varme og spejlblanke Lake Tanganyika, der bl.a. huser tusindvis af farverige fisk i alle størrelser og oddere. Her bliver shampooen skyllet ud med et hovedspring og solen erstatter håndklædet. Min mad bliver lavet af plottets køkken-damer, der vogter over store gryder på bålkomfur. Ved hvert eneste måltid gør grøntsagerne fra egen køkkenhave og kødet fra plottets mange grise, geder, mm. mig mæt og glad, og jeg bilder mig selv ind, at min krop aldrig har haft det bedre (hvis man altså blot ser bort fra de første 14 dage, hvor det at lave "stort" kunne betyde mange spændende ting). Mit kontor, min stue og min spisesal er én af samme slags placeret på 1. sal i hovedbygningen. Her har vi internet, koncentrerede arbejdsgrupper, bordfodbold samt sofaer i form af gamle kanoer og farverige hynder. Udsigten herfra afslører stort set hele plottet og der er rig mulighed for at forelske sig i den milde brise, der sikrer os overlevelse når solen bager midt på dagen. Mit træningscenter går under navnet "Jungle Gym" og rummer både pull up bar, hjem-

melavede gymnastikringe, dips stativ, kettle bells, vægtstænger og -skiver samt første klasses udsigt til strandbredden. Tilskuere leveres i form af plottets hunde og katte, som glædeligt tager kampen op om opmærksomheden (en kamp der ofte ender 1-0 til dyrene). Ikke desto mindre formår vi at blive stærkere – lige midt i naturen. Kæmpe baghjul til Fitness World og værsgo og bevæg dig! Mit toilet er et luksuriøst træk-og-slip (eller squat versionen hvis man er trængende om natten – og dét er man) og så spares der efterfølgende ikke på håndsæben. Squat-versionen kan spices lidt op ved synet af en slange i krattet, som resulterer i at falde på halen med shorts om anklerne, mens man tisser lidt på sig selv. Eller ved at have nysgerrige hunde i nærheden, som ikke lader sig skræmme af hvide balder og derfor glædeligt søger mellem benene under seancen – en situation der ligeledes ender med tis dér hvor der ikke skulle være tis og at man føler sig pinlig berørt... overfor en hund. Her taler jeg selvfølgelig ikke af erfaring! Min seng er en hjemmelavet køjeseng, hvor madrassen (af producenten "Foam King") sikrer alle tiders komfort; her ligger jeg trygt og varmt omringet af myggenet og gekkoer. Godnatsange bliver leveret af diverse dyrelude fra bushen, nogle mere ihærdige end andre, og efter 8 timers søvn er jeg mere end klar til at vågne til morgengymnastik og nøgenbadning. Velkommen til endnu en smuk dag i Eventure Village! Som min kærlige mor ville sige: "Hvad HAR vi dog gjort, for at skulle have det så godt?" ☺

Omgivelserne taget i betragtning, var det stort set umuligt at forestille sig, hvordan det hele kunne blive meget bedre. Meeen Afrika skulle dog vise sig at overraske endnu en gang, for da vi den 30. januar bød hjerteligt velkommen til 25 nye elever, iført hvide smil og forventninger om det kommende skoleår, begyndte Eventure Village at summe af liv – på den rigtig, rigtig gode måde! Hverdagen fik en ny dimension og ændrede karakter til det ENDNU bedre – tro det eller ej! Med så meget nyt liv omkring mig, indså jeg hurtigt, hvordan de smukke omgivelser "blot" sætter rammerne for dagligdagen, og at det helt særlige ved Eventure Village er det der *sker* her. Og når zambiske teenagehormoner sættes i femte gear, sker der ikke så lidt endda!

Det daglige skema er tætpakket med morgensamling, klasseundervisning, praktiske opgaver samt sport, og netop sidstnævnte har jeg fornøjelsen af at undervise i fra 14-15.30 hver eneste dag. Og ja, det er riimelig varmt på det tidspunkt og ja, der sveder underviseren af blot at sætte kegler op og dele overtrækstrøjer ud. Eleverne må virkelig tro, at jeg er i skræmmende dårlig form! Nå, men lidt om *hvem* det er jeg render og "hundser rundt med": 25 stk glade og energiske zambiere, fordelt på 10 piger og 15 drenge, hvoraf størstedelen med garanti ikke er vant til at bevæge sig mere end højst nødvendigt (endda helst lidt mindre end det). Og hvorfor skulle de også andet? Deres landsbyer har ikke reklamer ved hvert eneste gadehjørne og busstoppested, som skriger langt væk af sundhedsfanatisme og løftede pegefingre. Ej heller har de internet til at fortælle dem, hvordan de passer bedst muligt på det der hylster (læs: den der krop). Den fælles opfattelse blandt eleverne er derfor også, at mavepine skyldes heksekunst og at muskelømhed efter styrketræning er forårsaget af farlige parasitter. Løb er noget man kun gør i en fodboldkamp og vand er ikke en livsnødvendig væske - kun når det gælder tøjvask og havens planter. Og så står man der: som en splejset, hvid vesterlænding, der fra barns ben har fået kropsforståelse på sutte-

flaske, og som har en bachelor i Derfor-er-det-livsnødvendigt-at-bevæge-sig, og nu skal møde den afrikanske kultur på midten. Det er en udfordring jeg med glæde tager op hver eneste dag, og hold nu fast – et mere taknemmeligt "arbejde" findes simpelthen ikke! Taknemmeligt fordi jeg har de mest nysgerrige elever, som konstant hungrer efter teoretisk viden om kroppens anatomi og fysiologi, og som gang på gang formår at overraske mig med deres naturlige bevægelsesglæde og legende tilgang i de praktiske timer. Deres ligefremhed resulterer i, at de aldrig er spor bange for at stikke et spadestik dybere, og stille spørgsmål som "*Er push-ups en del af meningen med livet?*" (Selvom meningen med livet ganske vist er subjektiv, så bliver idrætsnørden jo lidt glad inden ☺). Men arbejdet er også taknemmeligt fordi jeg som underviser gennemgår en læringsproces, jeg aldrig selv havde drømt om. Mange er sikkert af den opfattelse, at man som frivillig rejser herved som det der velgørende, bedrevidende menneske, der stolt skal belære det lokale folk med envejskommunikation – måske endda lave dem om til små, søde vesterlændinge der gør sig vældig kloge på stress og depression? ☺ Men det er langt fra tilfældet! Ind fra sidelinjen kommer nemlig det store og flotte begreb om "Gensidig Læring": Ja, vi besidder som undervisere en hulens masse viden som er relevant for det zambiske folk og ja, vi gør vores bedste for at tilpasse den viden til konteksten de befinder sig i. Resultatet er at de lærer og lærer og lærer! Og det er pragtfuldt at være en del af! Men jeg skal lige love Jer for, at vi selv lærer MINDST lige så meget! Lærer af det zambiske godtfolk, som i højere grad er i kontakt med instinkt, intuition og overlevelse end vi er. Lærer at skrue ned for tempoet og at nyde musikken. Med ansvaret på mine skuldre i undervisningen, bliver jeg fx tvunget til at stole på min intuition og min dømmekraft. Stole på at det jeg gør, er nok i sig selv – og dertil er eleverne en kæmpe inspiration. Hjemme er det en selvtillid jeg sommetider udelader, men her i Zambia har den heldigvis været nødvendigt at finde frem hver eneste dag. Og hvor er det bare pokkers sundt for mig! Lidt ekstra ben i næsen til den midtjyske pige, ja tak. Det har derfor ikke været spor svært at møde eleverne på lige fod, for vi er alle under udvikling. Alle har noget at lære ☺ (Eleverne siger fx at min version af den zambiske kulturelle dans ikke er acceptabel, og at min røv og min rytme simpelthen bliver nødt til at vokse. Jeg må se hvad jeg kan gøre). Der skal derfor ikke herske nogen tvivl om, at jeg aldrig ville have været den oplevelse foruden, at være en del af det trossede undervisningsteam henede, og at sætte min idrætsbachelor i spil i en kontekst, som er pakket ind i afrikansk kultur og dejlige mennesker.

Og dejlige mennesker er der forresten nok af! Frivillige fra her og der; nogle på kort visit, andre på ubestemt tid, men fælles for alle er, at vi er her – og at vi stinker af bål. Og jeg ved ikke hvordan søren de gør det, men de formår at udfylde rollerne som familie, kollegaer og venner i én. Og så endda uden at man behøver spørge. De bringer stenovns-pizza og leverpostejsmadder når man ligger og er bleg og klam med malaria (for det har man da været), de laver bål på stranden under stjernehimlen når man har fødselsdag, de inviterer til filmaften under dynen når det pisser ned, de uddeler farverigt og særdeles velsmagende medicin i form af gelatine og sukker når jeg har "Sliksyge" og de får mig helt sikkert til at stortude når jeg skal herfra til sommer. Man kommer jo helt til at holde af dem. Så jeg må hellere nyde selskabet mens tid er!

Lige pt. er gennemsnitsalderen her på plottet steget, fordi 2 skønne kvinder ved navn Mor Eli og Mor Anni har meldt deres ankomst. De har medbragt en god portion "gammeldags" samt deres gigantiske kufferter, fyldt til randen med velgørenhed. Nu er der nogen der frivilligt tager opvasken, nogen med Gajol'er i tasken, kasketter med solskygge i nakken, gode livshistorier og nogen der kan strikke (og dét imens der snakkes). Sidstnævnte nyder jeg vældig godt af, og er nu ved at kreere min første hjemmestrik! Ja, hvad siger i så? Der er for alvor gået mormor i den – og det er jeg helt pjattet med! ☺ Netop nu sidder jeg tilmed i en sød duft af nybagte pandekager, som de to gråhårede herligheder har fremtryllet over åben ild. Åh, hvor er det her sted bare godt til mig...

Længe har jeg prøvet at forstå, hvordan man kan have gjort sig fortjent til det her. Prøvet at forstå, hvordan mit simple valg om at stige om bord på flyveren tilbage i januar kan have ført så mange dejlige ting med sig. Nye oplevelser, nye mennesker og ikke mindst et nyt hoved (du ved, indeni). Og til jer der kender mig og synes jeg er en frøken-evig-glad, som altid har noget positivt at sige om tilværelsen, såååå giver jeg jer en lille bitte smule ret! MEN at få lov til at opleve dét her er virkelig.... Helt mageløst og skide svært at gøre sig klog på. Nu vender jeg på mange måder ryggen til den danske mentalitet og den akademiske baggrund, universitetet har givet mig, ved at vove den påstand, at det måske for én gangs skyld ikke handler om at opnå forståelse, men om bare om at være? Bare være lige her, hvor der er plads til at trække vejret ned i hver eneste celle, hvor den gode rytme er svær at skjule, og hvor jeg sagtens kunne blive for evigt (bare rolig mor og far, jeg skal nok komme hjem. Især hvis I har tænkt jer at lokke med rugbrød og et glas mælk, måske?). Og selvom ordene nu slipper op, er eventyret stadig i fuld gang (gudskelov) og bliver ikke afsluttet foreløbigt. Så nu må I dejlige mennesker have mig undskyldt, for jeg har et Afrika der skal nydes (og en kold omgang humle der skal drikkes i godt selskab. Ahhhh!). Her har jeg helle - virkelig helle. Og hvis det er muligt, at man kan have det *lidt* for godt i livet, så er det lige nøjagtig hvad jeg har... Hav det dejligt til vi ses igen og giv det danske forår et kæmpe kram fra mig!

Mange hilsner fra den lidt for glade pige, som er helt pjattet med det faktum, at...

- ☉ Min rend-rundt-med-bare-tæer-periode nu også inkluderer måneder som januar, februar og marts
- ☉ Pandelampen og månen er mit eneste håb om at se noget efter kl 19
- ☉ Solen hver dag står op sammen med mig kl 5.45 (det er selvfølgelig kun mig der er morgengrim)
- ☉ Pletter på tøjet er en del af hverdagen (Ierjord mere accepteret end tomatsauce selvfølgelig)
- ☉ Der er så mange passionsfrugter, at vi laver juice og sorbet af dem
- ☉ Den ugentlige fyraftensøl fordøjes i selskab med solnedgang, 25 grader og tilpas vind i fjæset
- ☉ Der er fuld opbakning, når man foreslår at fange fisk med hjemmelavet spyd
- ☉ Strømmen rent faktisk KAN slippe op (fordi den afhænger af solens tilstedeværelse).
- ☉ Lyden af regn på bliktag nu giver mig en dejlig følelse af at være hjemme

- ☺ Det er muligt at føle sig tryk blandt krokodiller, slanger samt junglens pose med godt og blandet
- ☺ Remoulade er en specialvare
- ☺ Jeg knap nok kan huske hvordan et brusebad føles
- ☺ Det eneste man putter i hovedet er sol (make-up leveres højt i form af smilerynker)
- ☺ Fødselsdage sommetider fejres ved at slagte en gris (for senere at putte den i burgerboller)
- ☺ Arbejde bestemt ikke føles som arbejde
- ☺ Man aldrig har været tættere knyttet til sit fordøjelsessystem
- ☺ Det er helt ok at sige "sov godt" kl 20.00 (eller 21.00 – men så strækker man den virkelig også!)
- ☺ Jeg er blevet smask forelsket i det her sted!